

tallets Side gaaet ind for, at for saa vidt det drejer sig om fuld Invaliditet, skal Kommunerne erlægge en Del af Invalidere-nten i Mod sætning til nu. Hvis man derfor gennemfører den Ændring, der er foreslaaet af Flertallet, bebyrder man Kommunerne med adskillige Udgifter, som de er fri for i Øjeblikket.

Den højtærede Minister var derefter inde paa en Omtale af Aldersklassen eller de tre Ord, som er ført ind i § 3, og som efter min Opfattelse betyder overordentlig meget, idet man derved vil udelukke en hel Del Mennesker, som er virkelige Invalider, men ikke kan komme ind under Invalidelovens Bestemmelser, for saa vidt man virkelig vil lægge nogen Vægt paa det paagældende Udtryk. Den højtærede Minister spørger, om jeg har nogen Statistik at gaa ud fra: Ja, det er ikke en Skønssag for mit Vedkommende, og den højtærede Minister har den selv samme Statistik at gaa ud fra. Jeg tør dog forudsætte, at den højtærede Minister har læst de Bilag, som findes i Folketingsudvalgets Betænkning, og der er udtrykkelig af Invalideforsikringsretten gjort Rede for, hvilke Virkninger der vil flyde af denne Bestemmelse. Invalideforsikringsretten siger herom: „Der vil derfor ske en væsentlig Ændring af den hidtil praktiserede Ordning ved Gennemførelse af det fremsatte Ændringsforslag til Lovens § 3, hvorefter Sammenligningsgrundlaget ikke længere skal være den midaldrende Person, men en Person i samme Alder som Ansøgeren, og Ændringen faar navnlig Betydning derved, at Antallet af Invalidere-ansøgere i en højere Alder er forholdsvis stort, hvilket følger allerede deraf, at Sygdom og Legemssvaghed er hyppigere blandt ældre end blandt yngre Personer.“ Og saa føjer man til: „Det skal saaledes anføres, at 8 384 af de i 1921—26 behandlede 33 103 Sager angik Personer, der var 55—62 Aar gamle, og at ca. fire Femtedele af de paagældende 8 384 Ansøgere af Retten blev anset for Invalider i Lovens Forstand.“ Det vil altsaa sige, at det er en uhyre stor Procent af de paagældende Invalider, som man vil komme til at udelukke, hvis man fører denne Bestemmelse ud i Livet. Den højtærede Minister kan aabenbart ikke være uvidende herom.

Naar den højtærede Minister ikke forstod, hvad jeg mente med Selvfor-sørgere, vil jeg gerne sige, at han kan da ikke være uvidende om, at der er tre Kategorier, naar Talen er om Tildeling af Invalidere-nte. Der er dem, som er For-sørgere, d. v. s., som har en Familie at

forsørge, der er dem, som er i Stand til at forsørge sig selv, men som ikke har nogen Familie at forsørge, og saa er der endelig dem, som er forsørgede. Og den Invalidere-nte, som disse tre Kategorier af Personer faar, har meget forskellig Værdi for hver af de tre Kategorier.

Naar den ærede Ordfører ønskede, at Respekten for Invalideforsikringsloven skulde øges, saa deler jeg dette Ønske, men jeg tror ikke, at man, selv om man vedtager de af Flertallet stillede Ændringsforslag, vil opnaa at øge Respekten for Loven. Man har jo talt om et Kontrolapparat. Jeg har ikke med mit Ændringsforslag just tænkt paa at skabe et Kontrolapparat, men paa Sænkningen af den Institution, som skal tildele Invalidere-nte. At den skulde blive saa forfærdelig kostbar, kan jeg ikke erkende. Jeg tror tværtimod, at man kan etablere en saadan Ordning paa en meget billig og forstandig Maade, og at den vilde blive mindre kostbar end den, vi har i Øjeblikket, og jeg kan ikke erkende, at det lokale Element er tilstrækkelig repræsenteret i det Lovforslag, der vil komme til at foreligge efter Vedtagelsen af Flertallets Ændringsforslag. Derfor tror jeg, man vilde skabe en langt mere tilfredsstillende Ordning ved at vedtage de Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Ru-bow): Jeg vil gerne sige til det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (A. P. Hansen), at det, at man unddrager en aands-svag Ret til Invalidere-nte, ikke afgjort behøver at give og i de allerfleste Tilfælde slet ikke vil give vedkommende Kommune forøget Udgift. Selv om en saadan Invalidere-ntyder mister den Del af Renten, som Kommunen ikke betaler, maa man jo huske, at vedkommende falder Kommunen til Byrde som Følge af Hospitalsophold, Pleje eller Udgifter paa anden Maade, hvilket let kan løbe op til et Beløb paa 400 Kr. eller langt mere. Kommunens Udgift, hvis vedkommende anbringes paa en Aands-svageanstalt, vil i Øjeblikket beløbe sig til, om jeg ikke husker fejl, omkring 600 Kr., saa Forskellen paa den Udgift, Kommunen har af ham ved at have ham hjemme i almindelig Pleje eller paa Sygehus, og den, den har ved at have ham anbragt paa en Aands-svageanstalt, er lig Nul.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) gjorde Indvending imod, at jeg ikke vilde indrømme, at de Radikales Forslag var et Bæmpelsesforslag. I den Henseende kan jeg henvise til de Bereg-